

Παναγιώτης Μαυροειδής

Πολλοί ειρωνεύτηκαν, ενώ άλλοι γέλασαν με το **Βραβείο Πολιτικού Σθένους** που απένειμε η γαλλική επιθεώρηση «**Politique Internationale**» στον πρωθυπουργό **A. Τσίπρα**.

Και όμως...Είναι μια αφορμή να δούμε βαθύτερα τα πράγματα.

Ο εκδότης της επιθεώρησης **Patrick Wajzman** στην ομιλία του κατά την απονομή είπε ότι ο κύριος λόγος που αποφάσισαν να κάνουν αυτή την τιμή στον Έλληνα πρωθυπουργό ήταν:

«το γεγονός ότι ο Έλληνας πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας, παρά τους αντίθετους προσανατολισμούς που αρχικά είχε ο πολιτικός του χώρος, βρήκε το θάρρος να κρατήσει την Ελλάδα στην Ευρωζώνη, αποφεύγοντας έτσι καταστροφικές συνέπειες για όλους μας».

Και συνέχισε:

«Είχε το θάρρος να πάρει αποφάσεις προς όφελος της Ελλάδας και της Ευρώπης. Είναι άνθρωπος με αποφασιστικότητα και σιγουριά (...) Οι πραγματικοί ηγέτες είναι άνθρωποι ικανοί να κατανοούν το μήνυμα της ιστορίας και να βάζουν τις προσωπικές τους πεποιθήσεις σε δεύτερη μοίρα όταν χρειάζεται, όπως έκανε ο κ. Τσίπρας».

Τα παραπάνω θα μπορούσαν να αποτελούν ένα **χαιρέκακο και ειρωνικό σχόλιο** ενός κάποιου Πάσχου Μανδραβέλη ή άλλου από το στρατόπεδο του «ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ» (...και σε ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ)

Δεν πρόκειται όμως περί αυτού: Ο Τσίπρας δεν αντιλαμβάνεται τα παραπάνω ως ειρωνεία αλλά, με την **αποδοχή του βραβείου** και όλων των συμβολισμών που αυτό εκπέμπει, πραγματικά ως **έπαινο**.

Η βράβευση Τσίπρα καταδεικνύει τον καθοριστικό ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ και γενικά του λεγόμενου «αριστερού, ριζοσπαστικού» χώρου στην επιτυχή επέλαση της αστικής, μνημονιακής επίθεσης.

Ακόμη περισσότερο: **Ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν το κρύβει αυτό, αλλά το παινεύεται ανοιχτά**. Το «πουλάει» μάλιστα, κομπάζοντας με περηφάνεια όταν πολλοί επισημαίνουν ότι ο Τσίπρας αποδεικνύεται ο πιο φιλο-ευρωπαίος (αλλά και ο πιο φιλο-Αμερικανός) πρωθυπουργός, πετυχαίνοντας εκεί που απέτυχαν οι Παπανδρέου, Σαμαράς, Παπαδήμος.

Αυτή είναι η πικρή και βαριά αλήθεια και κάποια στιγμή πρέπει να γίνει ένας πραγματικός ιστορικός απολογισμός.

Μέσω της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ η αστική τάξη παρέδωσε **μαθήματα στρατηγικής και τακτικής**.

Ο δε Τσίπρας (και η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ συνολικά) με τη σειρά του πράγματι κατήγαγε μια καταφανή νίκη μέσω της **ενσωμάτωσης μιας ετερόμορφης κοινωνικής διαμαρτυρίας** και τελικά της αδρανοποίησής της.

Από την απόφαση του Eurogroup το Φλεβάρη του 2015, έως το ΟΧΙ του δημοψηφίσματος και την μετατροπή του σε ΝΑΙ την επόμενη μέρα, όλα διαπερνιούνται από την ίδια **συνεκτική «κόκκινη γραμμή»** εξουδετέρωσης των όποιων αριστερόστροφων ρηξιακών τάσεων.

Μια «κόκκινη γραμμή» που χαραχτηκε και υπηρετήθηκε με ακρίβεια (και με ρίσκο!), όχι από ένα «άλλο ΣΥΡΙΖΑ», αλλά ακριβώς **από τον ίδιο ΣΥΡΙΖΑ** του «μένουμε Ευρώπη», του «διακυβερνούμε το ίδιο κράτος», του λεγόμενου «παράλληλου προγράμματος» και του «μένουμε ΝΑΤΟ», αλλά ωστόσο «είμαστε ως αριστερά στην κυβέρνηση».

Το πρόβλημα είναι ότι αυτή την **ουσία του πραγματικού προ-κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ**, πλείστα ρεύματα της αριστεράς, δε θέλησαν ποτέ να δουν και να αντιπαλέψουν. Αντίθετα, με αφέλεια ή πολιτική ανικανότητα και λάθος εκτίμηση, «βάφτισαν το κρέας ψάρι» για να συμμαχήσουν μαζί του.

Ειδικά πρέπει να επισημανθεί ο αρνητικός ρόλος όσων στήριξαν, θεωρητικά, πολιτικά και κινηματικά «από τα αριστερά» το ΣΥΡΙΖΑ. Είναι αυτοί κυρίως που προστάτευσαν- ομολογουμένως επιτυχώς- την ηγεσία του από τις εξ αριστερών κριτικές, λαιδορώντας τες αυθαίρετα ως βιασύνη για «έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα» (λες και πρότεινε κανείς στον Τσίπρα να κάνει ...επανάσταση).

Αρκετοί από αυτούς σήμερα, αντί για γενναία αυτοκριτική, μιλούν με όρους μεταφυσικής για «**μετάλλαξη**» του ΣΥΡΙΖΑ και «**προδοσία**» Τσίπρα. Έχουν μάλιστα την απαίτηση να συμμαχήσει και η αντικαπιταλιστική αριστερά μαζί τους (κουνώντας αλαζονικά και το δάχτυλο!), πάνω στην ίδια αποτυχημένη πολιτική στρατηγική ενός ρηχού αντιμνημονιακού μετώπου, νεφελωμάτων περί «παραγωγικής ανασυγκρότησης» γενικά και ξανά μανά μιας «αριστερής κυβέρνησης» ως μαγική ράβδο που θα λύσει τα προβλήματα.

Οι αποτυχίες, τα λάθη και οι ήττες είναι πάντα στο πρόγραμμα. Η πανομοιότυπη όμως επανάληψή της, αξίζει «**Βραβείο Ανοησίας**» και αυτό ας μη βιαστεί κανείς να το παραλάβει.